

«Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου»

Η Άλκη Ζέη πάντα έβλεπε τον «Μεγάλο περίπατο του Πέτρου» ως μάθημα ιστορίας για τους έφηβους αναγνώστες της. Κι ενώ προχωράμε μέσα στη διάχυτη ιστορική αμνησία και την α-φιλαναγνωσία των νέων (μιλώ με ενοχή και πίκρα καθηγήτριας φιλολόγου), χαίρομαι για την απόφαση του ΘΟΚ να προσφέρει στους θεατές της Σκηνής 018 ευκαιρία για έναν μεγάλο περίπατο στην ιστορία, στη λογοτεχνία, στο θέατρο. Η απόφαση του ΘΟΚ είναι ταυτόχρονα τολμηρή και καλά υπολογισμένη. Σαφώς χρειαζόταν τόλμη για να επενδυθούν τόσα, υλικά και έμψυχα, σε παραγωγή προορισμένη για τη Σκηνή 018, καθώς και για την ασυνήθιστη για τις κυπριακές παιδικές σκηνές ηλικιακή στόχευση. Όμως το ρίσκο ισορροπούσε το γεγονός ότι το συγκεκριμένο βιβλίο είναι από τα πιο διαβασμένα στην Κύπρο, είναι βιβλίο που ενώνει γενιές που το έχουν διδαχθεί στο γυμνάσιο. Έτσι η παράσταση μπορούσε να υπολογίσει στην ενεργή στήριξη των γονιών.

Ο ΘΟΚ υπολόγιζε και στις πρόσφατες αναμνήσεις του κοινού του, αφού το εξαίρετο «Τρίτο στεφάνι» ήταν έργο του Τάκη Τζαμαργιά, που σκηνοθετεί τώρα τον «Πέτρο», και τη μεταφορά του μυθιστορήματος του Κώστα Ταχτσή στη σκηνή υπέγραφαν ο Τζαμαργιάς και ο Σάββας Κυριακίδης, που τώρα δραματοποίησαν το μυθιστόρημα της Άλκης Ζέη, και ο σκηνογράφος των δύο παραγωγών Εδουάρδος Γεωργίου μετατρέπει πάλι τις λογοτεχνικές εικόνες σε σκηνικές. Εκτός από μάθημα ιστορίας, η παράσταση αποτελεί ένα ολοκληρωμένο και ουσιαστικό μάθημα θεάτρου. Η εύστοχη επιλογή των σελίδων του μυθιστορήματος που μεταφέρθηκαν στο διασκευασμένο κείμενο δικαιώθηκε από την ενιαία ροή της παράστασης. Οι ομαλές εναλλαγές αφήγησης και δράσης συνέβαλλαν στο να προβληθεί η διπλή δομή της πα-

ράστασης, ως έργο ενηλικίωσης του μικρού ήρωα, και ως νοσταλγική αναδρομή του ιδίου ενήλικα. Ο –τόσο Πέτρος– Γιάννης Καραούλης κρατούσε και τα δύο κανάλια επικοινωνίας, η εξωτερική του συμπεριφορά καλούσε τους νεαρούς θεατές σε ταύτιση με τον ήρωά του και ο συναισθηματικός του σχολιασμός των ιστορικών γεγονότων εκπλήρωνε το σκηνοθετικό όραμα για τη διαχρονική επέκταση της παράστασης ως προς το θέμα της αναγκαστικής και βίαιας ωρίμανσης των παιδιών στις «φρικτές πολιτείες» του κόσμου.

Ο σκηνικός χώρος συνεχώς μεταβαλλόταν, έτσι όπως μπορεί να κάνει ο Εδουάρδος Γεωργίου, και οι μεταβολές ήταν περίτεχνα ενσωματωμένες στην υποκριτική δράση, έτσι όπως μπορεί να κάνει ο Τάκης Τζαμαργιάς. Η Ντίνα Μηχαηλίδη και η Άννα Γιαγκιώζη ηγούνταν της πολυμελούς ομάδας ηθοποιών. Οι μαζικές σκηνές (το Μοναστηράκι, η διαδήλωση, η οικογενειακή φωτογραφία) ήταν πολύ καλά στημένες (κίνηση της Έλενας Χριστοδουλίδου). Η μουσική του Δημήτρη Ζαβρού μορφοποίησε τη συναισθηματική ενέργεια της παράστασης και ο θίασος απέδωσε τα τραγούδια με γοητευτικό τρόπο (διδασκαλία Χριστίνας Αργύρη). Οι φωτισμοί του Γιώργου Κουκουμά σχολίαζαν τη δράση ουσιαστικά, τόνιζαν διαφορετικά τους εφιάλτες, τους φόβους, τους μικρομονολόγους του Πέτρου, ταυτόχρονα στηρίζοντας την αδιάκοπη ροή της σκηνικής εικόνας. Τα video του Χρήστου Δήμα εμπλέκονταν οργανικά στη γενική σύνθεση, ειδικά εκείνο με τα ποδαράκια του Πέτρου. Τόσο η παράσταση όσο και η συνάντηση με την Άλκη Ζέη κατατάσσονται στις σημαντικές εμπειρίες των θεατών. Μικρών και μεγάλων.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ